

Sygn. akt II PK 152/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa P.A.

przeciwko „E.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Oddział w M.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 4 czerwca 2019 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w G. wyrokiem z dnia 23 lutego 2018 r. oddalił apelację pozwanej „E.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Oddziału w M. od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 maja 2017 r., którym zasądzone od pozwanej na rzecz powoda P.A. kwotę 22.110 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika.

W motywach orzeczenia Sąd Okręgowy podniósł, że powód był zatrudniony w Oddziale w M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „E.” od 2008 r., ostatnio na stanowisku głównego specjalisty ds. nowych obszarów działalności z miejscem wykonywania pracy E w P. a następnie E. w B. Powód nie otrzymał zakresu obowiązków na piśmie, a w ramach zawartej umowy zarząd Spółki powierzył mu

zadanie polegające na organizacji warunków powstania tzw. suchego doku w B.. Powód miał nienormowany czas pracy, nie miał obowiązku codziennego stawiania się w miejscu wskazanym w umowie o pracę i podpisywania listy obecności. Obecność była odnotowywana tylko formalnie na koniec miesiąca przez dostarczenie powodowi listy obecności. W tej sytuacji pozwana niezgodnie z prawem rozwiązała z powodem umowę o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., wskazując jako przyczynę nieobecność powoda w pracy w dniu 19 sierpnia 2016 r. oraz brak potwierdzenia obecności w pracy na liście obecności od dnia 1 sierpnia 2016 r., ponieważ pracownik nie może być karany za ustalony przez pracodawcę sposób świadczenia pracy. Sąd Okręgowy uznał, że nie stanowiło podstawowej kwestii rozstrzygnięcie w niniejszym sporze ustalenia istnienia czy nieistnienia stosunku pracy, ale weryfikacja przyczyny podanej przez pracodawcę jako uzasadniającej oświadczenie woli o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę.

Pozwana w całości zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną domagając się uchylenia wyroków Sądów obu instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi pierwszej instancji, orzeczenia o zwrocie kwoty roszczenia z powództwa na rzecz pozwanej w wysokości 22.110 zł oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w sprawie skargi kasacyjnej, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcia co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, orzeczenia o zwrocie kwoty roszczenia z powództwa na rzecz pozwanej w wysokości 22.110 zł i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję oraz kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej, a także o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenia przepisów postępowania oraz prawa materialnego, a mianowicie: 1) błędną wykładnię art. 3 k.p. skutkującą uznaniem przez Sąd pierwszej i drugiej instancji, że wobec powoda funkcję pracodawcy sprawowały jednocześnie Oddział pozwanej Spółki w M. i centrala w W., podczas gdy zgodnie z tym przepisem oraz regulaminem organizacyjnym pozwanej powód mógł być jedynie uznany za pracownika Oddziału w M.; 2) błędną wykładnię art. 22 § 1 k.p. nieuwzględniającą w toku badania przez Sąd pierwszej i drugiej instancji stosunku pracy powoda z pozwaną wszystkich elementów

stosunku pracy zawartych w powyższym przepisie jako niezbędnych elementów powstania stosunku pracy, co doprowadziło Sądy obu instancji do uznania, że w rozstrzyganej sprawie możliwe było wykształcenie się takiego podporządkowania powoda, które miało charakter „formalny” wobec Oddziału w M., zaś „merytoryczny” wobec centrali pozwanej w W., podczas gdy prawidłowa wykładnia przepisu doprowadziłaby Sądy obu instancji do wniosku, że powód nie może być w ramach jednego stosunku pracy w stosunku podporządkowania wobec dwóch pracodawców jednocześnie; 3) błędną wykładnię art. 22 § 1 k.p., przez nieuwzględnienie w toku badania przez Sąd pierwszej i drugiej instancji stosunku pracy powoda z pozwaną wszystkich elementów stosunku pracy zawartych w powyższym przepisie jako niezbędnych elementów powstania stosunku pracy, co doprowadziło Sądy obu instancji do uznania, że powód pozostawał w stosunku pracy, podczas gdy faktycznie pracy nie świadczył; 4) art. 83 § 1 k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie przez Sąd drugiej instancji i niezbadanie z urzędu kwestii pozorności stosunku pracy powoda z pozwaną w granicach zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do przekonania, że nie doszło pomiędzy stronami procesu do pozorności stosunku pracy; 5) art. 259 pkt 3 k.p.c., przez przesłuchanie przez Sąd pierwszej instancji prezesa zarządu pozwanej B.D. w charakterze świadka, podczas gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wskazuje, że powód jako pracownik był częściowo podporządkowany centrali pozwanej, a częściowo dyrektorowi Oddziału pozwanej, co doprowadziło do przesłuchania członka organu reprezentującego centralę pozwanej w charakterze świadka, co miało istotny wpływ na wynik sprawy; 6) art. 299 k.p.c., przez dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do powoda w sytuacji, gdy Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania w toku sprawy, że w sprawie pracodawcą powoda jest częściowo Oddział pozwanej, częściowo centrala, przesłuchując prezesa zarządu pozwanej w charakterze świadka, tym samym Sąd odmówił prawa do przesłuchania osoby, która reprezentuje centralę Spółki w charakterze strony, co miało istotny wpływ na wynik sprawy; 7) art. 328 § k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. polegające na nieustosunkowaniu się przez Sąd drugiej instancji do zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny materiału dowodowego, które wskazują na

pozorność stosunku pracy powoda z pozwaną, podczas gdy zbadanie tej kwestii miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i doprowadziłoby Sąd drugiej instancji do ustalenia, że w sprawie miał miejsce pozorny stosunek pracy powoda z pozwaną.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie, czy możliwy jest stosunek pracy, w którym pracownik pozostaje pod jednoczesnym kierownictwem dwóch odrębnych pracodawców, tj. czy pracownik może jednocześnie pozostawać podporządkowany formalnie wobec oddziału spółki, który ma status pracodawcy, zaś merytorycznie wobec centrali spółki, która ma również status pracodawcy, a zatem czy wobec jednego pracownika w ramach jednego stosunku pracy może zachodzić dualizm instytucji pracodawcy.

Ponadto według pozwanej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd pierwszej i drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego, w szczególności art. 3 k.p., art. 22 § 1 k.p., art. 83 § 1 k.c. oraz przepisy prawa procesowego – art. 259 pkt 3 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 328 § k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. Błędna wykładnia przepisów prawa materialnego ma charakter kwalifikowany i powoduje usankcjonowanie stanu, w którym Sądy obu instancji uznały, że pracownik w ramach jednego stosunku pracy może mieć dwóch różnych pracodawców jednocześnie. Takiego stanu nie dopuszczają przepisy powszechnie obowiązującego prawa. Kwalifikowany charakter ma także naruszenie prawa procesowego, a jego naruszenie doprowadziło Sądy orzekające w sprawie do usankcjonowania stanu, w którym Sąd pierwszej instancji w toku procesu doszedł do przekonania, że powoda łączy stosunek podporządkowania pracowniczego z dwoma różnymi pracodawcami. Za rozpoznaniem skargi przemawia też istotny interes publiczny polegający na usunięciu rozbieżności pomiędzy orzecznictwem sądów powszechnych polegający na odmiennym stanowisku Sądu pierwszej i drugiej instancji w kwestii, czy Sąd jest zobowiązany zbadać pozorność stosunku umownego z urzędu w okolicznościach, gdy doszło do rozwiązania stosunku pracy z powodem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie

można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane; z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662; z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 497/11, LEX nr 1288609; z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990; z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355; z dnia 15 października 2015 r., I PK 3/15, LEX nr 2021593).

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., I CSK 798/17, LEX nr 2497717 i powołane tam orzeczenia). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego powinno zatem

przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., II UK 294/17, LEX nr 2495964 i orzeczenia tam powołane). Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się także sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżąca, ograniczając się do sformułowania pytania czy możliwy jest stosunek pracy, w którym pracownik pozostaje pod jednoczesnym kierownictwem dwóch odrębnych pracodawców, tj. czy pracownik może jednocześnie pozostawać podporządkowany formalnie wobec oddziału spółki, który ma status pracodawcy, zaś merytorycznie wobec centrali spółki, która ma również status pracodawcy, a zatem czy wobec jednego pracownika w ramach jednego stosunku pracy może

zachodzić dualizm instytucji pracodawcy nie powiązała go z jakimkolwiek przepisem prawnym oraz nie przeprowadziła żadnego pogłębionego wywodu prawnego dla wykazania, iż jej wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., I PK 121/13, LEX nr 1554884). Powoduje to, że mamy do czynienia jedynie z „pozorem” przesłanki przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 3). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze



względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). W rozpoznawanej skardze skarżąca nie sprostала podanym wymaganiom. Nie podano bowiem argumentów pozwalających przyjąć, że w przedmiotowej sprawie rzeczywiście zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa lub też usunięcia rozbieżności w orzecnictwie sądów, a nie stanowi o potrzebie wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. odmienne stanowisko Sądów orzekających w danej kwestii.

Natomiast ustosunkowując się do przywołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym podkreślić trzeba, że w judykaturze przyjmuje się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości

postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436) oraz wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy i przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone. A zatem, skoro uzasadnienie wniosku o przyjęcia skargi do rozpoznania odwołujące się do przyczyny określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., powinno koncentrować się na wykazaniu „oczywistości” zasadności skargi, to nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419).

Skarżąca nie wykazała wystąpienia tak rozumianej oczywistej zasadności skargi, ponieważ nie jest wystarczające stwierdzenie, że kwalifikowany charakter ma naruszenie przepisów prawa materialnego oraz procesowego wskazanych w podstawach skargi. Tylko dla porządku warto nadmienić, że o oczywistości skargi kasacyjnej nie mogą stanowić naruszenia prawa procesowego przez Sąd pierwszej instancji, ponieważ skarga kasacyjna przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, a takie zarzuty odnośnie naruszenia art. 259 pkt 3 k.p.c., art. 299 k.p.c. sformułowane zostały w ramach podstawy z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2008 r., II UK 179/07, LEX nr 461687 czy z dnia 10 czerwca 2010 r., I PK 52/10, LEX nr 607247 i powołane tam orzeczenia). W judykaturze przyjmuje się także, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. między innymi wyroki

Sądu Najwyższego: z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003 nr 7, poz. 182; z dnia 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 352; z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, LEX nr 200973; z dnia 9 lipca 2008 r., I PK 2/08, LEX nr 497691), co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), nie wynika także, aby powód w ramach jednego stosunku pracy miał różnych pracodawców.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.